

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 31 Μαρτίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Αριθ. 257 Τιμὴ Φύλλον Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 24.968

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωστεικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Π ρ ὶ ς "Ἀπαντα τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Παραρτήματα καὶ τοὺς σθεγαρῶς χάριν τῆς Ὀρθοδοξίας ἀγωνιζομένους

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν
δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία. Ἐπιλάμπει ἤδη κοσμοχαρ-
μός οὖνος καὶ λαμπρὰ ἡ «πανήγυρις τῶν πανη-
γύρεων», «ἡ ἑορτὴ
τῶν ἑορτῶν», ἡ ἡμέ-
ρα τῆς Ἀναστάσεως
τοῦ Κυρίου.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ θθεν
ἀπευθυνόμεθα πρὸς
ὑμᾶς πατρικῶς, ἵνα
ἀπὸ κοινοῦ συμπο-
ρευθώμεν πρὸς τὴν
ὑψηλὴν καὶ θεσπεσί-
αν ἀνάβασιν τῶν Ἀ-
γίων τούτων ἡμερῶν.
Ἄς προσπαθῶμεν
νὰ συλλάβωμεν τὸ
ὑψιστον νήμα τῶν
παθῶν τοῦ Κυρίου,
τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἀ-
νὰ πᾶσαν στιγμὴν
θυσία τοῦ καθήκοντος
καὶ τῆς Ἀγάπης. Ἄς
ἐπιδιώξωμεν νὰ τοπο-
θετήσωμεν εἰς τὰς
ψυχὰς μας τὸ ἐξαισι-
ον καὶ κατανυκτικὸν
θέαμα τοῦ Ἐσταυρω-
μένου Λυτρωτοῦ, «δ-
στις τὰς ἀμαρτίας ἡ-
μῶν φέρει καὶ περὶ ἡ-
μῶν ὀδυνᾶται». Ἄς
φροντίσωμεν διὰ τῆς
συνεχοῦς προσπάθει-
ας νὰ καταστῶμεν

ἄξια τέκνα Σταυρωθέντος, χάριν ἡμῶν, Πατρός.

Οὕτω δὲ ἀπηλλαγμένοι τῶν μικροτήτων τοῦ
βίου καὶ τῶν ἀθλιότητων τῆς ἀμαρτίας ὡς πλημ-
μυρίσει τὰς καρδίας μας τὸ ἐξασπράττον φῶς
τοῦ Ἀναστάντος Σω-
τήρος.

Εὐχόμεθα ὁ Σταυ-
ρωθεὶς καὶ Ἀναστὰς
νὰ χάριση τὴν Ἐνω-
σιν εἰς τὴν Ἁγίαν
Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν,
τὴν εὐλογίαν Του
εἰς τὸ θεοφρούρητον
ἡμῶν ἔθνος, νίκην
καὶ θρίαμβον εἰς τὴν
πολεμουμένην Ὀρθο-
δοξίαν, σύνεσιν εἰς
τοὺς ἀρχοντας, ὑγείαν
καὶ χαρὰν εἰς ὅλους
καὶ εἰς τοὺς οἴκους
ὑμῶν.

Ἐπὶ πᾶσιν δὲ τού-
τοις εὐχόμεθα, ὅπως
ὁ Κύριος ἀποκατα-
στήσῃ εἰς τὸ ἀπορφα-
νισθὲν πολίμνιον ποι-
μένα, ἄξιον τοῦ ἐκλι-
πόντος καὶ μακαρι-
στοῦ ποιμενάρχου ἡ-
μῶν Χρυσοστόμου,
ἵνα συνεχίσωμεν ἀ-
καμάτω ποδὶ καὶ ζε-
ούσῃ καρδίᾳ τὸν ἀ-
γῶνα ὑπὲρ τῆς Ὀρ-
θοδοξίας καὶ τῶν ὡ

Ὁ Ἀναστὰς Λυτρωτὴς

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΣΤΟΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὡς λοιπὸν ἤκουσε ταῦτα ὁ γέρον, ἀποῦ ὤθησεν τὴν θύραν εἰσῆλθεν, ὁπότε ἐλθὼν εἰς προῦπάντησιν του ὁ ἀδελφός, προσεκύνησεν κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ ἐξήτησε νὰ μάθῃ παρ' αὐτοῦ, ἂν εἶχε πολλὴν ὥραν ἱστάμενος ἔξω τῆς θύρας. Ὁ γέρον τότε, χαριτολογῶν, ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν· μόλις ἦλθον, τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν οὐ ἔκαμνες τὴν ἀπόλυσιν διὰ τοὺς κατηγουμένους. Τότε ὁ ἀδελφός, ἀποῦ ἤκουσε ταῦτα, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ γέροντος καὶ παρεκάλει αὐτὸν νὰ προσευχηθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ, ὅπως σωθῇ ὑπὸ τὴν πλίνην. Ταῦτα ἐξετάσασα ἐπιθυμῶν νὰ ἀποδείξω, εἰς ποῖον βαθμὸν ἀναισθησίας φέρει τὸν ἄνθρωπον οὗτος ὁ δαίμων.

Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν καλῶς νὰ ἀγωνισθῇ καὶ τὴν κεφαλὴν του νὰ κοσμήσῃ διὰ τοῦ στεφάνου τῆς δικαιοσύνης, πρέπει, διὰ παντός τρόπου νὰ καταβάλλῃ φροντίδα, ὥστε νὰ νικήσῃ τὸ πολύμορφον τοῦτο θηρίον, ἔχων πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑπὸ τοῦ Προφητάντατος Δαυὶδ ἐλέγχθη. «Κύριος διεσκόρπισεν ὅσα ἄνθρωποπαρέσκαον». Τίποτε δὲ νὰ μὴ κήμῃ ἀποβλέπων εἰς τὸν ἔπαινον τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἅς ἀποζητεῖ μόνον τὸν παρὰ Θεοῦ μισθόν, ἀπομακρύνων πάντοτε τὰς εἰς τὸν νοῦν του ἐρχομένας σκέψεις, πρὸς ἔπαινον τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ.

Ἄς ἐξουθενώσωμεν λοιπὸν τὸν ἑαυτὸν μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διότι οὕτω θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀπαλλαγώμεν ἀπὸ τοῦ πνεύματος τῆς κενοδοξίας.

ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑΣ

Ὅγδοος ἀγὼν ὅστις ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς εἶναι ὁ κατὰ τοῦ πνεύματος τῆς ὑπερηφανείας.

Δυσκολώτερος καὶ ἀγριώτερος ὁ ἀγὼν οὗτος, ὅλων τῶν προτέρων ἀγώνων. Διότι πολεμᾷ τοὺς τελειωτέρους καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ καταστρέψῃ τοὺς ἀνελθόντας πλέον, εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς. Καὶ ὅπως ἡ κατὰστρεπτικὴ νόσος, ὅχι μόνον ἐν μέλος τοῦ σώματος ἀλλὰ δλόκληρον καταστρέφει, οὕτω καὶ ἡ ὑπερηφανεία, ὅχι μόνον μέρος τῆς ψυχῆς καταστρέφει, ἀλλ' ὁλόκληρον αὐτὴν ἀποσυνθάλει.

Διότι, ἐκ μὲν τῶν ἄλλων παθῶν ἕκαστον, ἂν καὶ ταράσῃ τὴν ψυχὴν, ὅμως πρὸς μίαν, τὴν ἀντίθετον πρὸς αὐτὴν ἀρετὴν, προσβάλλει ταύτην καὶ κατὰ μέρος μόνον τὴν συσκοτίζει. Τὸ τῆς ὑπερηφανείας ὅμως πάθος, ὁλόκληρον αὐτὴν σκοτίζει καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἐσχάτην κατὰπτωσιν. Ἵνα δὲ σαφέστερον κατανοήσωμεν τοῦτο ἅς ἐξετάσωμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἡ γαστριμαργία, τὴν ἐγκράτειαν προσπαθεῖ νὰ καταστρέψῃ· ἡ πορνεία τὴν ἰσοφροσύνην· τὰ δὲ λοιπὰ εἴδη τῆς κακίας τὰς ἐναντίον αὐτῶν ἀρετάς. Ἀλλ' ἡ κακία τῆς ὑπερηφανείας, ὅταν κυριεύσῃ τὴν

ἀδελφίαν ψυχὴν, δλόκληρον αὐτὴν καταστρέφει καὶ ἐκ θεμελίων ἀνασπάπτει, καθὼς βάρβαρος τύραννος, ὅστις κατέκτησε πόλιν μεγάλην καὶ μεγαλοπρεπῆ. Μάρτυς δὲ τούτου, ὁ ἄγγελος ἐκεῖνος ὁ πεσὼν ἐξ Οὐρανοῦ ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερηφανείας του. Ὁ ὁποῖος, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐγκατασταθεὶς καὶ κοσμηθεὶς μὲ πᾶσαν ἀρετὴν καὶ σοφίαν, δὲν ἠθέλησε νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι ταῦτα τῷ προσεφέρθησαν ἐκ τῆς χάριτος τοῦ Δεσπότη· ἀλλὰ ἐπίστευσεν ὑπερηφανευθεὶς, ὅτι ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ φύσεως, ταῦτα προῆλθον. Ὡστε ἐνόμει, ὅτι εἶναι ἴσος πρὸς τὸν Θεόν.

Ταύτην δὲ τὴν σκέψιν αὐτοῦ ἐλέγχων ὁ Προφήτης ἔλεγεν· «εἶπας ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καθὼς ἐν ὄρει ὑψηλῇ· θήσω τὸν θρόνον μου ἐπὶ τῶν νεφελῶν καὶ ἔσομαι ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ». Ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἄνθρωπος καὶ ὄχι Θεός. Ἄλλος δὲ πάλιν Προφήτης λέγει· «τί ἐγκαυχᾷ ἐν κακίᾳ ὁ δυνατός»;

Ταῦτα λοιπὸν γνωρίζοντες, ἅς φοβηθῶμεν καὶ μὲ πάντα τρόπον ἅς φρουρήσωμεν τὴν καρδιάν μας, ἀπὸ τοῦ θανατηφόρου πνεύματος τῆς ὑπερηφανείας, ἐνθυμούμενοι πάντοτε τὸ τοῦ Ἀποστόλου, «ὅταν ἀρετὴν τινα κατορθώσωμεν τό, οὐκ ἐγὼ δῶ, ἀλλ' ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σὺν ἡμοῖς». Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ Κυρίου λεχθὲν ὅτι, «χωρὶς ἡμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». Ὡς καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ προφήτου· «ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον εἰς μάτην ἐκκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες». Ἀκόμη δὲ καὶ τοῦτο τὸ ρητόν· «οὐ τοῦ θέλοντος, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ».

Καὶ ταῦτα διότι. ἔστω καὶ ἂν τις—θερμαίνεται ὑπὸ εἰλικρινοῦς προθυμίας ἢ καὶ πραγματικῆς προαιρέσεως, ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητα, εἶναι δὲ μὲ σάρκα καὶ αἷμα συνδεδεμένος, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ φθάσῃ πρὸς ταύτην, εἰ μὴ μόνον διὰ τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ τῆς χάριτος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι λέγει ὁ Ἰάκωβος, «πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, ἄνωθεν ἐστίν». Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος, «τί γὰρ ἔχεις ὁ οὐκ ἔλαβες, εἰ δὲ καὶ ἔλαβες τί καυχᾶσαι ὥς μὴ λαβὼν, ἀλλ' ὥς ἐπὶ ἰδίοις ἐπαυρόμενος»;

Ὅτι δὲ διὰ τῆς χάριτος καὶ τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ, ἡ σωτηρία ἡμῶν ἐπιτυγχάνεται, μάρτυς ἀληθής, ὁ ληστής ἐκεῖνος ὅστις οὐχὶ ἔνεκα τῆς ἀρετῆς του τὸ ἐπαθλὸν τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἔλαβεν, ἀλλὰ ἐκ τῆς χάριτος καὶ τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ.

Ταῦτα πάντες οἱ Πατέρες ἡμῶν γνωρίζοντες παρédωκαν, συμφωνοῦντες, εἰς τὸ ὅτι οὐχὶ κατ' ἄλλον τρόπον δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν τελειότητα τῆς ἀρετῆς, εἰ μὴ μόνον διὰ τῆς ταπεινώσεως. Ἥτις κατὰ φυσικὸν τρόπον προσφέρεται εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς πίστεως, τὸ φόβου τοῦ Θεοῦ, τῆς πραότητος καὶ τῆς τελείας ἀντημοσύνης, ἀρεταὶ ἐκ τῶν ὁποίων καὶ ἡ τελεία ἀγάπη ἐπιτυγχάνεται, χάριτι καὶ φιληθροπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ραίων παραδόσεων τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων
Ἡ ΕΚΚΛ. ΕΠΙΤΡΟΠΗ

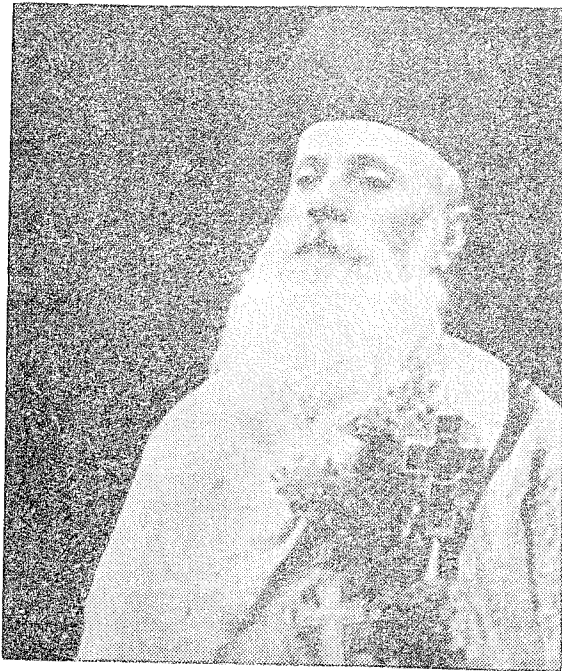
Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Ἀρχ. Ἀκάκιος Παππᾶς Παντελ. Τσαλούπης

Υπεύθυνος ὁλης Παναγιώτης Ι. Βρεττικὸς

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σαρμίνης
Θεμιστοκλέους 23

ΕΙΣΗΓΗ

Ἀρχιμανδρίτης ΑΡΤΕΜΙΟΣ
Ξενοφωτεινός

Τὴν 3ην Μαρτίου (κατὰ τὸ παλαιὸν) τρέχοντος ἔτους ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ πρὸ καιροῦ ἀσθενὴς ἀειμνή-
στος ἱερομόναχος καὶ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς Ἀρχιμαν-
δρίτης Ἀρτέμιος, κτίτωρ καὶ ἡγούμενος τῆς ἐν Ἀμφιά-
λῃ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀγ. Μητᾶ. Ἐκηδεύθη τὴν ἐπομέ-
νην Β'. Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν εἰς τὸν περίβολον τῆς
Ἱερᾶς τοῦ Μονῆς. Κατὰ τὴν κηδεῖαν παρέστησαν ἀρκε-
τοὶ Ἀρχιμανδρίται καὶ πολυάριθμοι ἀδελφοί, τιμώντες
τὴν μνήμην τοῦ μεταστάντος. Τὴν Κυριακὴν τὸ πρωτὶ
ὡμίλησε ὁ Θεολόγος κ. Κων/νος Ἀργυρός, ἀναφερθεὶς
εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀειμνήστου πνευματικοῦ.

Σχετικὸν λόγον ὡσαύτως ἐξεφώνησε καὶ ὁ Ἀρχιμαν-
δρίτης Ἀρτέμιος Νοταράκης. Κατωτέρω παραθέτομεν
βιογραφικὸν σημεῖωμα τοῦ Ὁσιολογιωτάτου μοναχοῦ
Ἰωάννου, ἐξορίστου Κυρίου.

Ὁ ἀποβιώσας πολυσέβαστος πνευματικὸς πατὴρ ἡ-
μῶν Ἀρτέμιος Ξενοφωτεινὸς κατήγετο ἐξ Ἰωαννίνων
τῆς ἡπείρου. Παιδιόθεν ἡγάπησε τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἡλι-
κίαν 17 ἐτῶν ἀπῆλθε εἰς Ἅγιον Ὁρος καὶ ἐμόνασε ἐν
τῇ Ξενοφωτεινῇ Σκήτῃ, ἐν ὅλῃ τριακονταετρίᾳ ὑποτασσό-
μενος τοῖς ἑαυτοῦ πνευματικοῖς πατράσι.

Κατὰ τὸ ἔτος 1924, ὅτε ἡ ἀψυχολόγητος καὶ ἐπάρα-
τος καινοτομία διέσπασε τὴν ἐνότητά τοῦ θρησκευόντος
Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὁ ἀείμνηστος πατὴρ Ἀρτέμιος, ζή-
λω θεῷ κινούμενος, μετὰ καὶ ἄλλων 6 πνευματικῶν πα-
τέρων ἐξῆλθον τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἐκ τῆς πνευματι-
κῆς αὐτῶν ἡσυχίας ἐφαρμόζοντες τὸ τοῦ θεοῦ Παύλου
«Μηδεὶς τὸ δαυτοῦ ζητεῖται ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ ἐτέρου».
Ἠλθον εἰς Ἀθήνας, Θεσσαλονίκην καὶ ἄλλας πόλεις καὶ
χωρὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, ἐπιστηρίζοντες τοὺς χριστιανοὺς νὰ
ἐμμένουν στερεοὶ εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὰς παραδόσεις
τῶν θείων πατέρων καὶ ἐξυπηρετοῦντες αὐτοὺς εἰς τὰ
θρησκευτικὰ τῶν καθηκόντα εἰς ἰδίους ἱεροὺς Ναοὺς.

Κατὰ τὸν διωγμὸν, ὅστις ἐξεργάγη ἐναντίον τῶν ὡ-
ποστηρικτῶν τῶν Ὁρθοδόξων παραδόσεων, μετὰ τῶν
πρώτων ἐταλαιπαρήθη ὁ π. Ἀρτέμιος, ὅτε εὐρίσκειτο εἰς
Βόνιτσαν λειτουργῶν κατὰ τὸ παλαιὸν ἔροτολόγιον. Τὸν
συνέλαβον αἱ ἀρχαὶ καὶ τὸν ἀπέκλεισαν εἰς τὰς ὑγρὰς φυ-
λακὰς τῆς Βονίτσης ἐπὶ 50 ἡμέρας καὶ μὲ χειροπέδας.

Προσεύει τὴν Τήνον, ἐπειδὴ ἐλείπεται κατὰ τὸ

παλαιὸν ἔροτολόγιον, τοῦ ἔγγραφιν ἀπειλητικὴν ἐπιστο-
λὴν, ὅτι ἂν δὲν φύγῃ τὸ ταχύτερον δὲν θὰ τὸν εὕρῃ ἡ
μεθευμένη. Καὶ πράγματι καθὼς μᾶς ἐδιηγείτο ὁ ἀει-
μνήστος, τὴν ἄλλην νύκτα τοῦ ἐπετέθησαν καὶ ἄσπυ προση-
γουμεῖως τὸν ἐλίθασαν ἐντὸς τῆς οἰκίας καὶ διὰν ἐξήλ-
θε διὰ νὰ ἰδῇ, εἶχον ἐτοιμοὺς 5 δυνάμεις διὰ νὰ τὸν
ἀνατινάξουν σὺν ἀέρι. Ἀλλ' ὁ τοῦ θαύματος! καὶ τῆς
πολλῆς σου, Κύριε, κηδεμονίας πρὸς τοὺς δούλους σου...
Οἱ δυνάμεις ἐξεργάγησαν πρὸς τοὺς δράστας, χωρὶς πο-
σὼς νὰ βλάψουν τὸν Γέροντα. Μόνον εἰς τὸ οἶκημα
προξενήθησαν ζημίαι.

Πολλοὺς ὑπέστη κινδύνου, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυ-
ρίου μας καὶ τῶν πιστῶν πνευματικῶν του τέκνων, ὑπὸ
τῶν πολεμίων τῆς ἀληθείας, συκοφαντούμενος, κατηγο-
ρούμενος, ὀνειδιζόμενος, φυλακίζόμενος, σταυροφωτούμε-
νος καὶ ἰδίως κατὰ τὸ 1950 ὅτε ἐξῆλθε τὸν σκληρὸν
διωγμὸν ὁ Μητροπολίτης Σπυρίδων Β' ἄρχος κατὰ τῶν
παλαιοσημιολογικῶν ὁ Σεβαστὸς Γέροντος, ἡ οὐ κρυμμέ-
νος ἐπὶ 8 μῆνας εἰς μικρὸν οἰκίσκον καὶ εἰς πνευματικὸν
ὑπόγειον. Ἀλλὰ πολὺ περισσότερον τώρα ἐσχάτως ὑπέστη
πολλάκις τὸν ἐν τῇ ἐννοσίᾳ ἀβουλίαν τοῦ Ἱερέα. Νὰ στέλ-
λῃ κατ' ἐκάστην ἀστυνομικὸς νὰ κλείουν τὴν Ἐκκλη-
σίαν. Ὡς καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἀκόμη ἐπεχείρησε
δυσκολίας (καθὼς μᾶς πληροφορήσαν) διὰ νὰ μὴ ταφῇ
εἰς τὸν περίβολον τῆς Μονῆς του. Εἰς τέλος οὐδὲν κα-
τόρθωσεν ὁ ἀλεθελήτης Ἱερεὺς...

Τὰυτὰ ἐν ὀλίγοις καὶ ὥς ἐν ἄκροις δακτύλοις ἔγρα-
ψα, διότι ἀδύνατον νὰ ἱστορήσω, πνευματικὰ μοι πᾶτερ
τοὺς κατὰ Σὲ ἀγῶνας καὶ ἐξορίας καὶ ἐπομένως ἐξαιτῶ
συγγνώμην καὶ τὸς Σὰς ὁμοκάς εὐχὰς καὶ δέξου ὡς φό-
ρον τιμῆς καὶ σεβασμοῦ μνήμης καὶ ἀγάπης τὸ μικρὸν
μοι τοῦτο ἱστορικὸν καὶ τὴν ἐν περιλήψει βιογραφίαν
σου, ἔφ' ὃ καὶ πλείστας ὁσας δωρεὰς καὶ χάριτας ὀφεί-
λων, ὁ ἐξορίστος ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν. Ἐξ οὗ καὶ ἀναφανθί-
σῃς σου ἡ μνήμη καὶ μετὰ τῶν Ἁγίων ἡ μερὶς καὶ ὁ
Κλήρος Ὑμῶν. Ἀμήν.

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τῇ 3ῃ Μαρτίου, ὥρα 11 π. μ.
καὶ ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτῳ ἑτῶν (77) 1957.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Ἐξορίστος Κύπριος

Στοχασμοὶ τῶν ἡμερῶν

Ἡ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

Πολλὰ ὑπῆρξαν τὰ βέλη, ποὺ ἐξετοξεύθησαν ἐ-
ναντίον τοῦ Σωτήρος. Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα, ἡ
ἀρνησις τοῦ Πέτρου, ἡ ἀχαριστία τῶν εὐεργετηθέν-
των. Μέσα εἰς αὐτὰ τὰ δριμύτατα βέλη ἦτο καὶ ἡ
συκοφαντία. Λέγουσιν εἰς τὸν Πιλάτον καὶ προσπα-
θοῦν νὰ τὸν πείσουν, ὅτι ὁ Χριστὸς ὑπῆρξε ἕνας
ἐπαναστάτης, ἀποβλέπων εἰς τὴν ἀνατροπὴν τοῦ
Καίσαρος.

Πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν, τὸν ἠρώτησαν, ἂν
πρέπη νὰ δίδουν φόρον εἰς τὸν Καίσαρα καὶ Ἐκεῖ-
νος τοὺς ἀπήντησε «ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν
Καίσαρα καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ». Ἡ δὲ ἐν γένει
διδασκαλία Του, τὴν ὁποίαν ἤκουσαν καὶ ἤκουον
κατ' ἐκάστην ἡτο ἠθικὴ, θρησκευτικὴ διδασκαλία
καὶ ὄχι πολιτικὴ ἢ ἐθνικιστικὴ. Αὐτὸ τὸ ἤξεραν.
Καὶ ὅμως διὰ νὰ προκαλέσουν τὴν ὀργὴν τοῦ Πιλά-
του καὶ νὰ ἐπιτύχουν τὴν θανατικὴν καταδίκην Του
διὰ νὰ ἐξοντώσουν δηλαδὴ τὸν Γλυκύτατον Ναζω-
ραῖον, ἐπιμέλουν, ὅτι εἶναι ἕνας ἐπαναστάτης. Τί
κάνουν; Συκοφαντοῦν!

Ἀπὸ τότε ἡ συκοφαντία ἀποτελεῖ ὄπλον τῶν ἀ-
δυνάτων καὶ χυδαίων. Μέσα εἰς σκοτεινὰ καταγώ-
για ἁμαρτωλῶν καὶ χυδαίων ψυχῶν χαλκεύονται
φανταστικά ψεῦδη ἢ σκοπίμως παρερμηνεύονται
φράσεις ἢ λέξεις διὰ νὰ ἐξοντωθῇ ὁ ἀντίπαλος. Πό

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΡΟΣΥΝΟΔΟΥ

ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσίου

Ἐδχαρίτως ἀναδημοσιεύομεν πολύτιμον ἔργασίαν τοῦ δοιολογιωτάτου Θεοκλήτου Μοναχοῦ, Διονυσίου ἐξ Ἀγίου Ὁρους. Εἰς τὴν νέαν αὐτὴν ἐργασίαν διατυπώσεται καὶ αὖθις τὸ πανορθόδοξον αἷτημα τῆς τακτοποιήσεως πολλῶν ἐκκρημοτήτων (ἐν οἷς καὶ τὸ παλαιοημερολογικόν), ὥστε ἡ Ὁρθοδοξία νὰ καταστή καὶ πάλιν δύναμις.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπεφάσισε τὴν σύγκλησιν Πανορθόδοξου προσυνόδου Ὁμολογοῦμεν, ὅτι τὸ γεγονός εἶνε ἐν ἐκ τῶν σημαντικωτέρων, διὰ τὴν Ὁρθόδοξίαν καθόλου, κατὰ τοὺς τελευταίους τέσσαρας αἰῶνας καὶ τὸ μέγιστον ἐξ ὧν γνωρίζομεν ἐν τῷ κλίματι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἔθνους. Διὸ καὶ χαίρομεν σφοδρῶς δι' ἀμφοτέρα.

Εἴχομεν γνωρίσει τὴν Ἐκκλησίαν μας κατὰ κρημνῶν φερομένην, ὑπὸ τῆς προτεσταντικῆς ἀντιβασιλείας τοῦ Ὁθωνος καὶ ὀδυνήσαμεν. Τὴν εἶδομεν ριπιζομένην ὑπὸ τοῦ ἀντορθόδοξου πνεύματος τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδου καὶ ἐπενθήσαμεν. Τὴν ἐθεωρήσαμεν δεινῶς ὑπὸ τῆς Σιμωνίας κατακλυζομένην καὶ ἐκλαύσαμεν. Ἦδη τὴν βλέπομεν δεσμίαν τυραννικῶς ἐπὶ τὸ ἄρμα τῆς πολιτείας, ἧς οἱ ἄρχοντες ἀποδεικνύονται Μασῶνοι καὶ πάσχομεν. Καὶ τὸ

σοι ἅγιοι δὲν ἐδοκίμασαν τὴν χολὴν τῆς συκοφαντίας! Τὰ προσφιλέστερα σημεῖα, τὰ ὅποια κτυπᾷ ὁ συκοφάντης εἶναι ἡ ἢ τιμὴ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἢ θέσις τοῦ εἰς τὴν Κοινωνίαν. Εἶναι πολλὰ τὰ παραδείγματα ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐσυκοφαντήθησαν ὡς ἀνήθικοι ἢ ὡς ἐχθροὶ τῶν καθεστώτων. Ἡ συκοφαντία ἐνίοτε θάπτει τὸν ἄνθρωπον, πρὶν ἀποθάνει. Ὁ συκοφάντης εἶναι βδελυρώτερος καὶ τοῦ δολοφόνου, διότι ἡ ζημία τὴν ὁποῖαν ἐπιφέρει δὲν εἶναι μόνον βαρυτέρα τοῦ φόνου, (διότι καταδικάζει τὸν συκοφαντηθέντα εἰς δημοσίαν περιφρόνησιν), ἀλλὰ διότι καὶ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκτελεῖ τὸ κατὰ χθόνιον ἔργον τοῦ εἶναι διπλὸς καὶ ἀνανδρός.

Συνυπεύθυνοι μὲ τὸν συκοφάντη εἶναι καὶ ὅσοι δίδουν πίστιν εἰς τὰς διαβολὰς του. Πρέπει νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι πᾶν τὸ λεγόμενον ἐρήμην ἐνὸς συνανθρώπου μας κατ' αὐτὸν λόγον πρέπει νὰ δεχώμεθα ὡς ἀληθές.

Μεγάλη θὰ εἶναι ἡ τιμωρία τοῦ συκοφάντου ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅστις ἤδη εἶπε διὰ τῆς Π. Διαθήκης «ἀλάλα γεννηθῆτω τὰ χεῖλη τὰ δόλια».

Διὰ τὸν συκοφαντούμενον ἡ συκοφαντία εἶναι μία πικρὰ δοκιμασία, ἕνας ἀνανδόσπαργος Πολυγῶδας, ἕνα μαρτύριον, τὸ ὁποῖον, ὅταν τὸ ἀντιμετωπίσῃ μὲ ὑπομονὴν καὶ πραότητα, θὰ τὸν ἐξαγνίσῃ.

Ὁ συκοφάντης διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν τοῦ ἐνδύεσθαι διάφορα ἐνδύματα τοῦ πατριώτου τοῦ θρησκευομένου, τοῦ ἐναρέτου. Εἶναι δηλαδὴ καὶ ἕνας ἄθλιος ὑποκριτής.

τραγικώτερον, ὅτι σήμερον τὴν ζῶμεν ἐσωτερικῶς ἐσχισμένην καὶ σπαράσσεται ἡ καρδιά μας.

Τι εἶναι δυνατόν νὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴν ἐν λόγῳ Προσύνodon; Ἀγνωστον. Ἡ πανορθόδοξος προσύνοδος ἀποτελεῖ ἀσφαλιστικὴν δικλείδα, καὶ ἀμφιστομον μάχαιραν. Τοῦτο θὰ ἐξαρτηθῇ, ὅχι τόσο ἀπὸ τὰ ὑπὸ συζητήσιν θέματα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν τρόπον ἐξετάσεως. Ἐὰν δηλονότι, ἐξ ἀφορμῆς τῆς μνημονεύσεως αὐτῶν ἐπιδιώκεται ἡ κραταίωσις τῆς ἰσχὺς τῶν θεμάτων, ἡ πληρεστέρα διὰ λόγου συνειδητοποίησις τῶν, ὡς μὴ ἐπιδικαιωτικῶν ἐρεύνης ἢ πρόκειται περὶ τάσεως συζητήσεως ἀναθεωρήσεως τῶν. Τὸ πρᾶγμα ἐν προκειμένῳ εἶναι κινδυνωδέστατον, ὅσον καὶ ἀπλοῦν. Τίποτε δὲν δικαιολογεῖ τοὺς φόβους μας ἀκόμη, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν πλήρη ἱκανοποίησιν μας.

Ἐκ τοῦ προγράμματος τῶν ζητημάτων τῆς προσυνόδου, οὐδεμία παρέχεται διασάφεις, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν τίθενται αὐτά. Ἐν τῷ συνόλῳ δὲ αὐτῶν, ἀποτελοῦν ἀντιγραφὴν τῶν θεμάτων, ἅτινα ἐέθησαν κατὰ τὸ ἔτος 1930 εἰς τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει συνεληθοῦσαν Διορθόδοξον ἐπιτροπὴν. Μήπως πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τῆς μήπω εἰσέτι πραγματοποιηθείσης προσυνόδου, ἣτις θὰ προετοιμάσῃ τὸ ἔδαφος πρὸς σύγκλησιν Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς εἶχε τότε διακηρυχθῇ; Δὲν γνωρίζομεν. Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ γνωρίζομεν, εἶναι ὅτι ἡ τοῦ 1930 ἐπιτροπὴ ἠναλώθη τὰς περισσοτέρας ἡμέρας εἰς τὸ θέμα τῆς μὴ συμμετοχῆς τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, οὗσης κατατετηγμένης εἰς πολλὰ κόμματα. Αἱ σημεριναὶ συνθήκαι εἶναι ἔτι δυσμενέστεραι, διὰ τὴν τοιαύτην Προσύνodon, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι αἱ πλείεσται τῶν Ὁρθόδοξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τελοῦν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν κομμουνιστικῶν καθεστώτων. Ὑπὸ τοιαύτας προϋποθέσεις, εἶναι δυνατὴ ἡ ἐλευθέρα ἐκφράσις τῶν βουλῶν τῶν Ἐκκλησιῶν;

Ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Διορθόδοξος Ἐπιτροπὴ ὑπῆρξε τολμηρότερα, εἰς τὴν προβολὴν τῶν θεμάτων τῆς μελετωμένης Προσυνόδου, κατὰ τὰ δύο ταῦτα: «Ἀναθεώρησις καὶ Κωδικοποιήσις τῶν Ἱ. Κανόνων» ὡς καὶ «Ἡμερολόγιον καὶ Πασχάλιον». Τὰ θέματα ταῦτα ἐγένοντο δεκτὰ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπως συζητηθῶσιν ἐν τῇ Προσυνόδῳ. Μόνον ἡ λέξις «Ἀναθεώρησις» ἐπολεμήθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχίδου Νικολάου, ἀντιπροσώπου τῆς Πολωνικῆς Ἐκκλησίας, ὡς δυναμένη νὰ σκανδαλίσῃ τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν. Διότι ποῖα ἀναθεώρησις τῶν Ἱ. Κανόνων εἶναι νοητή; Ἀλλ' ἡ στάσις τοῦ Ἀρχίδου ἐξέφραζε καὶ μίαν σοβαροτάτην ἀνησυχίαν, ἣν διέτύπωσεν ὡς ἑξῆς:... Ἐχοντες πικρὰν τὴν πείραν ἐξ ἄλλης Συσκέψεως, (ἐννοεῖ τὸ Πανορ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 8ην σελίδα)

ΔΙΔΑΧΗ ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΕΙΣ ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΠΑΘΟΣ

Ἱερία Μηναίητη Μητροπολίτου Καλαβρύτων Κερνίκης

«Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου»
(Ματθ. κατ')

Δύο μεγάλα καὶ παράδοξα θαύματα εἶδεν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον. Ἐνα Θεὸν νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν νὰ γίνῃ ἄνθρωπος καὶ αὐτὸν τὸν Θεὸν καὶ ἄνθρωπον νὰ ἀποθάνῃ ἐπάνω εἰς τὸν σταυρόν. Τὸ ἕνα ἐστάθη ἔργον μιᾶς ἁκρας σοφίας καὶ δυνάμεως, τὸ ἄλλο ἔργον μιᾶς ἁκρας φιλανθρώπου ἀγάπης. Πλὴν καὶ τὰ δύο ἔλαβον περιστατικά διάφορα. Εἰς τὸ πρῶτον θαῦμα ὅταν ὁ Θεὸς ἔγινεν ἄνθρωπος, ἔκαμε κοινὴν πανήγυριν ὅλη ἡ κτίσις. Ἄγγελοι εἰς τὸν οὐρανὸν ἔφαλλον χαρμόσυνον δοξολογίαν. Ποιμένες εἰς τὴν γῆν ἐχόρευον διὰ τὰ εὐαγγέλια τῆς σωτηρίας καὶ τῆς χαρᾶς. Καὶ βασιλεῖς ἦλθον ἐξ ἀνατολῶν καὶ ἐπροσέυχον με δῶρα τὴν Νεοτεχθέντα Δεσπότην. Εἰς τὸ δεύτερον θαῦμα, ὅταν ὁ Θεάνθρωπος ἀπέθανεν ἐσταυρωμένος, ὡσὰν κατὰδικος ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, ὁ ἄνω καὶ κάτω κόσμος ἐθρόνησεν. Ὁ οὐρανὸς ἐσκέπασεν με βιβύτιον σκότος τὸ πρόσωπον. Ἡ γῆ ἐσείσθη ἐκ θεμελίων ἀπὸ τὸν τρόμον, αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν. Ἐκείνη ἐστάθη μία λαμπρὰ νόκτα, πρόξενος παγισμοῦ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Ἐτούτῃ μία σκοτεινὴ ἡμέρα, ἀφορμὴ λύτης καὶ ἀδελμονίας. Εἰς ἐκείνην ἔκαμε ὅσην εὐεργεσίαν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ὁ Θεὸς πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Εἰς ἐτούτην ἔκαμεν, ὅσην παρανομίαν δύναται νὰ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸν Θεόν.

Δίκαιον ἔχεις νὰ λέγῃς, ὦ Θεάνθρωπε καὶ τεθλιμμένε Ἰησοῦ: «περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου». Πολλὰ εἶναι τὰ πάθη Σου, μεγάλη εἶναι ἡ λύπη Σου. Πάθη τόσον πολλά, ὅσα δὲν ἐβίασασεν ἀκόμη ἄνθρωπον ὑπομονή, λύπη τόσον μεγάλη ὅση δὲν ἐδοκίμασεν ἄνθρωπον καρδιά. Καὶ ἀληθινά, Χριστιανοί, ὅσον ἐγὼ ἐξετάζω, νὰ εὗρω ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους κανένα ἄλλο παράδειγμα, τόσον εἰς τὸν πόνον τοῦ εἰς τὸ πάθος, καὶ τὴν λύπην τοῦ εἰς τὸν πόνον, ἀσύγκριτον. Μέγας ἦτο ὁ φθόνος τοῦ ΚΑΙΝ ἑναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀλλὰ πολὺ μεγαλειότερος ὁ φθόνος τῶν ἀρχιερέων καὶ γραμματέων ἑναντίον τοῦ Κυρίου. Καὶ ὁ ἄδικος φόνος τοῦ Ἀβελ δὲν εἶναι νὰ συγκριθῇ με τὸν σταυρικὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ. Μεγάλῃ ἡ ὑπομονὴ τοῦ Ἰσαάκ, ὅταν ἐμελλε νὰ θυσιάσῃ ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ, τὸν πατέρα του. Πολὺ μεγαλιότερη τοῦ Ἰησοῦ, ὅπου ἀληθινὰ ἐθυσιάσθη ἀπὸ τὸν οὐράνιον Πατέρα του εἰς τὸ μῖσος τῶν ἐχθρῶν του. Μεγάλῃ ἡ δυστυχία τοῦ Ἰωσήφ, νὰ πωληθῇ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του, νὰ συκοφαντηθῇ ἀπὸ μίαν γυναῖκα καὶ νὰ σφαλισθῇ ὡς ἀν πταίστης εἰς μίαν φυλακὴν. Μεγαλιότερη τοῦ Ἰησοῦ, νὰ πωληθῇ ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, νὰ κατηγορηθῇ ἀπὸ τὴν συνάγωγὴν, νὰ συρθῇ ἀπὸ κριτήριον εἰς κριτήριον ὡς ἀν κατὰδικος. Μεγάλῃ ἡ καταφρόνησις τοῦ Δαβὶδ, ὁ ἱδιος ὁ υἱὸς του νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὸν βασιλικὸν θρόνον, οἱ ὑπῆκοοι του νὰ τὸν ἀπαρτίσωσιν, οἱ δοῦλοι του νὰ τὸν κυνηγοῦσι με πέτρες, καὶ νὰ τὸν συντροφεύουσι με ὕβρεις, ὅταν αὐτὸς φεύγοντας με τὰ γυ-

μνά πόδια ἀνέβαινεν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Μὰ ὁ Ἰησοῦς παραιτημένος ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους, δεμένος ἀπὸ τοὺς στρατιώτας, στεφανωμένος ἀπὸ ἀκάνθας, φορτωμένος με τὸν σταυρόν, συντροφευμένος ἀπὸ τὸς βλασφημίας καὶ ὀνειδισμοῦ; ὅλης τῆς πόλεως, νὰ ἀναβαίνει τὸν Γολγοθᾶν, διὰ νὰ λάβῃ αἰτιμον θάνατον, ἀνάμεσα εἰς δύο ληστές, τοῦτο δὲν εἶναι ἕνα ἐλεεινότερον θέαμα; Ὁμολογῶ, πῶς πολὺς ἦτο ὁ πόνος τοῦ Ἰᾶβ, ὑστερημένου ἀπὸ τὰ παιδιὰ καὶ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα, πεσμένου εἰς μίαν κοπρίαν, πληγωμένου ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν. Μὰ αὐτὸς ἦτον ἕνα; τύπος, μία σκιά τῶν πόνων καὶ πληγῶν τοῦ πολυπαθοῦς υἱοῦ τῆς Παρθένου. Πολλὰ ἦτον καὶ τὰ πάθη ὅπου ἔλαβον, ἐκείνων μετέπειτα, ὅσοι ἐμμήθησαν τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀγίων Μαρτύρων. Ἀλλ' ἐκεῖνα ἦ'ον πάθη τοῦ σώματος ἀνάμεσα εἰς τὰ ὁποῖα ἔχαιρεν ἡ ψυχὴ. Ἐκεῖνα ἦτον καὶ θάνατος καὶ τιμὴ Ἐκεῖνα ἦτον καὶ μαρτύριον καὶ στέφανος. Τὸ δὲ πάθος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι πάθος καὶ σώματος καὶ ψυχῆς. Ὅλον πάθος χωρὶς καμμίαν παρηγορίαν, θάνατος ὅλος αἰτιμία, μαρτύριον ὅλον λύπη καὶ λύπη θανάσιμος. «Περίλυτός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου».

Ἐγὼ ἡξέυρω, διατὶ τέλος οἱ διδάσκαλοι κηρύττουσι τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ παρακινήσωσι δηλ. τοὺς Χριστιανούς εἰς συμπάθειαν καὶ εἰς δάκρυα. Ἐγὼ δὲν ἔχω τοιοῦτον σκοπὸν, διατὶ τοιοῦτον σκοπὸν δὲν εἶχεν καὶ ὁ Χριστός, ὅταν ἐπήγαγεν ν' ἀποθάῃ. «θυγατέρες Ἰερουσαλὴμ, ἔλεγε, (Λουκ. κατ') μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμέ, πλὴν ἐφ' ἑαυτάς κλαίετε, καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν». Ἀμαρτωλοί, ὅσοι ἕως τώρα εἴσατε ἀμετανόητοι, κλαίετε οὕς λέγω καὶ ἐγὼ τὴν ἀμαρτίαν σας κλαίετε τὴν κακίαν σας, κλαίετε τὴν κόλασίν σας, καὶ κλαίετε ὁμοῦ τὴν δυστυχίαν τῶν τέκνων σας, εἰς τὰ ὁποῖα ἀφήνετε εἰς κληρονομίαν τὸ κακὸν παράδειγμα μιᾶς διαστραμμένης ζωῆς. Δὲν θέλω νὰ κλαύσετε τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, ποῖον ἐστάθη τὸ μεγαλύτερον, διὰ τὸ ὁποῖον λέγει παρηγονημένος: «Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου».

Σ.Σ. (Ἀκολουθεῖ ἡ δραματικὴ ἐξιστόρησις τῶν παθῶν τοῦ Ἰησοῦ).

Ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπου εἰς τὴν σημερινὴν θλιβεράν ἱστορίαν ἠκούσατε, Χριστιανοί, τάχα καταλαμβάνετε ποῖον νὰ ἐστάθη ἐκεῖνο τὸ πάθος τὸ μικρότατον, τὸ ὁποῖον προβλέποντας ἔλεγεν ἀγωνιζόμενος εἰς τὸν κῆπον Γεθσημανῆ, «περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου»;

Ἐγὼ λέγω πῶς δὲν ἐστάθη κανένα, ὥστε ἀπὸ ἐκεῖνα, ὅπου ἐδοκίμασεν εἰς τὴν ψυχὴν, ὡς ἡ λύπη διὰ τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα καὶ τὴν ἀρνήσιν τῶν ἰδίων του μαθητῶν καὶ ἡ ἐντροπὴ διὰ τὴν τόσῃν καταφρόνησιν καὶ αἰτιμίαν, ὅπου ἔλαβεν ἀπὸ τὸν φθόνον καὶ μῖσος τῶν Ἰουδαίων. Οὔτε ἀπὸ ἐκεῖνα, ὅπου ἐδοκίμασε τὸ κορμὶ, ὡς ἂν τὰ ραπίσματα, αἱ ἀκανθοὶ, αἱ μάστιγες ὁ σταυρὸς καὶ ὁ ἱδιος ὁ θάνατος. Πρῶτον μὲν διατὶ αὐτὸς ἐδίδαξε πῶς τὸ

ὄνειδος καὶ αἱ κατηγορίαι, ὅπου μᾶς κάνουν οἱ ἄνθρωποι, εἶναι μακαριότης.

Μικαίριοι ἐστέ, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς. Αὐτοὶ ἐδίδαξαν, πῶς δὲν πρέπει εἰς κανένα τρόπον νὰ φοβώμαστε τὸν θάνατον. «Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα». Αὐτοὶ μᾶς προσεκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν, καθ' ἕνα μὲ τὸν σταυρόν. Ὁθεν αὐτοὶ εἶχεν νὰ μᾶς παρακινήσῃ μὲ τὸ ἴδιον παράδειγμα. Μὰ ἂν αὐτοὶ δειλιᾷ τόσον τὸ πάθος του, τί θάρρος; δίδει εἰς ἡμᾶς; Ἄλλο. Ἡμεῖς εἰς τὸν χορὸν τῶν Ἀγίων Μαρτύρων βλέπομεν μικρὰ παιδιὰ, παρθένους ἀπαλὰς, ὅπου τρέχουσι μέσα εἰς τὶς φλόγες, ὅπου ψάλλουσι χιρμούνως μέσα εἰς τὰ βάσανα, ὅπου ἀσπάζονται καὶ φιλοῦσι τὰ ξίφη καὶ τοὺς σταυροὺς, ὅπου καταφρονοῦσι ἀνδρωμένα τὸν θάνατον. Καὶ ἕνας Θεάνθρωπος, ἡ πλέον μεγάλη καὶ εὐγενικὴ ψυχὴ, ὅπου νὰ ἐπλασε ὁ Θεός, ἡ δύναμις τῶν ἀσθενῶν, τὸ θάρρος; τῶν ἀνδρείων, ὁ Βασιλεὺς τῶν Μαρτύρων, τρέμει καὶ φοβεῖται καὶ χάνεται ἀπὸ τὴν λύπην, καὶ λέγει: «Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου», διατὶ τάχα προβλέπει τὸν θάνατον; Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Καὶ ἡμεῖς ὑβρίζομεν πολὺ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἂν λογιώσωμεν, πῶς εἶχεν τόσην μικροψυχίαν.

Τί εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνο ὅπου, προβλέπει καὶ τὸν κίνει νὰ λυπῆται τέτοιας λογῆς; Ἀκούσατέ το. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀναμάρτητος Υἱὸς τῆς Παρθένου, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, παρακινημένος ἀπὸ μίαν ἄκραν ἀγάπην ὑπάγει νὰ πάθῃ, ὅσα δὲν ἔπαθεν ἄλλος ἄνθρωπος. Ὑπάγει διὰ νὰ χύσῃ ἕως τὴν ὑστερὴν σταλλαγματιὰν τὸ ἄκραντόν Του αἷμα. Ὑπάγει διὰ νὰ ἀποθάνῃ, ὥσάν ἕνας καταδίκος ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν, νὰ σώσῃ ὅλους, ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. «Εἰς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν». Καὶ προβλέπει μ' ὅλον τοῦτο, πῶς οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι χάνονται. Προβλέπει πῶς μ' ὅλον τοῦτο, τὸ ὄνομά Του ἔχειν βλασφημῆται, τὸ αἷμα Του νὰ καταπατήται, ὁ Σταυρὸς Του νὰ ὑβρίζεται ἀπὸ τῶν ἀπίστων καὶ ἀσεβῶν. Τόσον ἐπώδυνον πάθος (φαίνεται μου νὰ λέγῃ), τέτοιος ἐπονείδιστος θάνατος διὰ νὰ κερδίσω τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων διὰ τὸν Παράδεισον, καὶ μ' ὅλον τοῦτο νὰ εἶναι γεμάτος ἀπὸ ψυχὰς ἀνθρώπων ὁ Ἄδης; Νὰ πάθω μετὰ χαρᾶς, νὰ ἀποθάνω μετὰ χαρᾶς. «Πάτερ οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ». Μὰ νὰ πάθω, νὰ ἀποθάνω χωρὶς ὄφελος τῶν πολλῶν; Ὡ τοῦτο μοῦ προξενεῖ πρὶν τοῦ θανάτου τὸν θάνατον. «Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου».

Μὰ ἂν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς λυπῆται τόσον διατὶ προβλέπει τὴν κόλασιν τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀπίστων, τάχα παρηγορεῖται διατὶ προβλέπει τὴν σωτηρίαν τῶν Χριστιανῶν; Ἀλλοίμονον, τοῦτο ἀκόμη τὸν λυπεῖ περισσότερο, καὶ διὰ τοῦτο λέγει μάλιστα. «Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου». Χριστιανὸς θελεῖ νὰ εἴπῃ ἄνθρωπος ἐξαγορασμένος μὲ τὸ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν τυραννίδα τοῦ διαβόλου. Θέλει νὰ εἴπῃ ἄνθρωπος ὅπου εἰς τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἔχει τὴν τιμὴν τῆς σωτηρίας του. Θέλει νὰ εἴπῃ ψυχὴ σεσημειωμένη καὶ σφραγισμένη διὰ τὸν Παράδεισον. Μὰ, ἀπὸ τοὺς τοιοῦτους Χριστιανούς, πόσους κερδαίνει καθ' ἑκάστην ὁ διάβολος; Πόσους δέχεται καθ' ἑκάστην ἡ κόλασις; Πόσον ἄθλια χάνονται ψυχὰι κερδαμέναι μὲ τόσον κόπον; Καὶ τοῦ-

τον εἶναι τὸ μεγαλύτερον πάθος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τὸ ὅποιον ἔλεγεν «περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου».

Ὅταν ἐκεῖ εἰς τὸν κῆπον ἄρχισε νὰ λυπῆται καὶ νὰ ἀδημονῇ, τοῦτο δὲν ἔκανε διατὶ ἐπρόβλεπε τὸν θάνατόν του, μὰ διατὶ ἐπρόβλεπε τὴν ἀχαριστίαν μας. Ὅχι τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ ὅπου ἔφαντάζετο, ἀλλὰ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μας, ὅπου ὡς Θεὸς ἐγνώριζε, τὸν ἔκαμε νὰ ἰδρῶνῃ τὸ αἷμα. «Εγὼ ὑπάγω νὰ ἐξαγοράσω» (φαίνεται μου ἔλεγεν) ἀνθρώπους ὅπου ἔπρεπεν αἰώνως νὰ κυλάζωνται εἰς τὸν Ἄδην. Καὶ ὥσάν τοὺς ἐξαγοράσω μὲ τόσους πόρους, μὲ τόσα πάθη, μὲ τόσον αἷμα, μὲ τόσην ἀγωνίαν, ἐπάνω εἰς ἕνα σταυρόν, θέλω βλέπει ἀπὸ τούτους τοὺς ἰδίους ἀνθρώπους ἕνα νὰ μὲ πωλῇ ὥσάν Ἰούδας, διὰ φυλακῶν. Ἄλλον νὰ μὲ ἀρνῆται ὥσάν Πέτρος, εἰς ἐπισκοπίας καὶ ψεύματα. Ἐκεῖνον νὰ μοῦ προτιμᾷ τοῦ Βαραβᾶ. διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἰδίαν ὄρεξιν. Καὶ ὅλοι νὰ μὲ σταυρώσουσι μὲ κάθε λογῆς ἁμαρτίαν. Ὡ «εἰς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου»; Καὶ λοιπὸν ἀπὸ ἐκεῖνους τοὺς ἰδίους ἀνθρώπους διὰ τὴν ἀγάπην τῶν ὁποίων ἐγὼ ἔσταυρώθηκα, θέλω βυλθῇ πάλιν εἰς τὸν σταυρόν; Ὡ, «εἰς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου»; Καὶ λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ αἷμα μου, ὅπου ἔχουσα ὅλον, ἐγὼ θέλω βλέπει νὰ τὸ καταπιτοῦσι μέσα εἰς τὰ θυσιολογία ἱερεῖς ἀνευλαβεῖς; νὰ τὸ καταφρονοῦσι λαϊκοὶ ἀκοινωνήτοι; Ἡ θέλω ἀκούει νὰ τὸ βλασφημοῦσι καὶ εἰς τὰ καπηλεῖα μικροὶ καὶ μεγάλοι; Ὡ! «εἰς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου»; Καὶ λοιπὸν κάθε χρόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν χριστιανῶν θέλει γίνεσθαι ἡ ἀνάμνησις τῶν παθῶν μου, ὥσάν μία ἀπλή ἱστορία; Καὶ θέλει παρουσιάζεσθαι ὁ σταυρὸς μου, ὥσάν μία σκηνὴ ἀπὸ ἐκεῖνες, ὅπου φαίνονται εἰς τὰ θέατρα; Καὶ διὰ ποίους ἔπαθα; Καὶ διὰ ποίους ἀπέθανον; Διὰ ἀνθρώπους ἀχαρίστους. Ὅπου δὲν γνωρίζουσι, ἡ δὲν θέλουσι τὴν εὐεργεσίαν μου. Ἀχ! «εἰς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου»; Ἀχ διὰ τοῦτο «περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου».

Καὶ βέβαια αὐτὸ εἶναι μία ἀχαριστία, Χριστιανοί, ὅπου εἶναι ἀσύγκριτος. Ἀπέθανεν ὁ βασιλεὺς τῆς Σικυθίας; Περισιδήσῃς τὸ ὄνομα, ἀφήνοντας τοὺς υἱοὺς κληρονόμους τῆς βασιλείας. Μὰ θέλοντας καθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς νὰ βασιλεύσῃ μοναχὸς ἡλθον εἰς μάχην θανάσιμον. Βάνουσιν κερτὴν ἄλλον βασιλέα, τῆς Θράκης; φίλον τοῦ ἀποθαμένου πατρὸς των, ὁ ὁποῖος τεχνεῖται νὰ τοὺς συμβιβάσῃ, μὰ μὲ ἕναν τρόπον ἐπιτήδειον ἀληθινά, μὰ ὅλον παράξενον. Κίνει νὰ ξεχώσῃσι τὸ λείψανον τοῦ πατρὸς των, καὶ νὰ τὸ κρεμάσῃσι εἰς ἕνα δένδρον. Ἐπειτα κράζει τοὺς τοὺς ἀδελφούς, καὶ τοὺς λέγει. «Καθεὶς ἀπὸ σᾶς ἀρπάξῃ τὴν σαῖτταν του εἰς τοῦ τοῦ νεκρὸν σῶμα, καὶ, ὁποῖος βαρύνει καλύτερα, ἐκεῖνος νὰ εἶναι βασιλεὺς». Πάνει τὸ δοξάρι ὁ πρῶτος υἱός, τὸ ἐκτείνει βάνει τὴν σαῖτταν, σημαδεύει, ρίπτει, τὸ ὅποιον κάνει καὶ ὁ δεύτερος. Τί σᾶς φαίνεται ἡ ἀχαριστία, ἡ ἀπανθρωπία, ἡ σκληροκαρδία τοιούτων υἱῶν; Ἐρχεται καὶ ὁ τρίτος, πίνει, ἐτοιμάζει καὶ αὐτοὺς τὴν σαῖτταν τοῦ μᾶ, θαρῶντας ποῦ ἔχει νὰ τὴν ρίψῃ, τρομάζει, ἀφήνει καὶ πέφτει τὸ δοξάρι ἀπὸ τὰ χεῖρα του. Ἐγὼ λέγει, δὲν στέργω νὰ γενῶ μὲ τοιοῦτον τρόπον βασιλεὺς. Παραιτῶ τὴν βασιλείαν κάλλιον, παρὰ νὰ ρίψω νὰ σαῖττεύω τὸ

λείψανον τοῦ ἀποθαμένου μου πατρός. Τί ἔκαμε ὁ κριτής;

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

«Καὶ ταῦτα ἔδει ποιῆσαι
κακεῖνα μὴ ἀφιέναι» (Ὁ Κύριος)

Τοῦτον τὸν τρίτον υἱὸν ἀπεφάσισε διὰ βασιλεία. Τοῦτο τὸ ἴδιον θέλω νὰ κάμω καὶ ἐγὼ σήμερον μὲ ἐτούτους τοὺς ἀχαρίστους, τοὺς ἀπανθρώπους, τοὺς σκληροκαρδίους υἱούς. Τοῦτο ὅπου θεωρεῖτε, εἶναι τὸ νεκρὸν λείψανον τοῦ Πατρός σας, ὅπου ἀπέθανεν κρεμασμένος εἰς τὸ ξύλον τοῦ σταυροῦ. Πιάσατε τὰς σαῖττας, κρίψατε, λαβώσατε, πληγώσατε, ἂν εἶναι τόπος δι' ἄλλες πληγές. Ἀλοίμονον. Δὲν εἶναι δύο εἶναι πολλοὶ ὅπου κρίπτονται. Τίνος εἶναι ἐτούτῃ ἡ πρώτη σαῖττα; ὅπου τοῦ πληγῶναι τὴν κεφαλὴν; Εἶναι τῆς ἐωσφορικῆς ὑπερφηφάνειας, τῆς ἀνυποτάκτου καὶ ἀπαιδεύτου κενοδοξίας, ποὺ ἔχουσι οἱ ἱερωμένοι. Τίνος εἶναι τούτῃ ἡ ἄλλη, ὅπου τοῦ ἀνοίγει τὴν πλευράν; Εἶναι τῆς μνησικακίας ὅπου φυλάττουσιν οἱ μισάδελφοι. Καὶ ἐκείνη ὅπου τοῦ πλήττει τὰς χεῖρας; Εἶναι τῆς ἀδινίας καὶ ἀρπαγῆς, ὅπου κάνουν οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ πλούσιοι... Ἀλλὰ ποῖος ἤμπορεῖ νὰ μετρήσῃ ἄλλες ἀναρίθμητες ὅπου κέφτουνσιν ὥσαν χαλάζι, τὰς ὁποίας κρίπτονσιν οἱ κατὰ κρισεις, τὰ ψεύματα, αἱ ἐπιπορκίαι καὶ βλασφημίαι τῶν Χριστιανῶν; Ἐλάτε, ἐλάτε, σαῖτευετε, χορτάσατε τὴν ὄρεξιν σας εἰς τὸ νεκρὸν κορμὶ τοῦ ἀποθαμένου πατρός σας, ἐλάτε, παῖδια, ἀπὸ τὰ θηρία πλέον ἀνήμερα. Μὰ εἶναι τάχα καὶ τινάς, ὅπου νὰ ἔχῃ καρδίαν ἀνθρώπου; Νὰ ἔχῃ ἀγάπην υἱοῦ; Ποῖος εἶναι τοῦτος; Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι καὶ οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός. Καὶ ποὺ ἠκούσθῃ τοιαύτῃ ἀχαριστίᾳ; Υἱὸς νὰ λαβῶνῃ τὸν πατέρα, πατέρα νεκρὸν; ὅπου εἶναι τὸ αὐτό, οἱ Χριστιανοὶ νὰ ξανασταυρώσουσιν τὸν Ἐσταυρωμένον.

Ψυχὴ τοῦ καλοῦ μας Πατρός, τοῦ Θεοῦ ἑσταυρωμένου μας Ἰησοῦ, τί λέγεις; «Ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσι». Πῶς; Ἄφες αὐτοῖς;... Ναί, γλυκύτατε μου Ἰησοῦ, ἔφας αὐτοῖς διὰ ἐτούτην τὴν ὥραν. Ἄς δοθῇ εἰς ὅλους συγχώρησις, ἵσως θέλουσιν ἰδῆ μίαν φοράν τὸ σφάλμα τους νὰ διορθωθῶσιν. Ἄφες αὐτοῖς. Ἄς εἶναι συγχώρησις λοιπόν, συγχώρησις... Μὰ ὡς τόσον, ἄς παύσωσιν οἱ σαῖττες ἄς τελειώσωσιν αἱ ἁμαρτίαι, ἄς φανῇ ἓνα σημεῖον τῆς μετανοίας, ἓνας ἀναστεναγμός, ἓνα δάκρυον... Καρδία τοῦ Ἰησοῦ μου, τί λέγεις; «Ἄφες αὐτοῖς, Πάτερ». Καρδία τοῦ ἁμαρτωλοῦ, τί ἀποκρίνεσαι;

Μνήσθητί μου, Κύριε, μνήσθητί μου, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Ἀμήν,

«Διδαχαὶ» α' ἔκδοσις Βενετίας 1720

Καὶ αὐτὰ; ἐκκυκλοφόρησε ἐγκύκλιος τῆς περὶ τὸν αἰδεσιμολογιώτατον κ. Εὐγένιον Τόμπρον Ἐκκλησιαστικῆς παρατάξεως, δι' ἣς καλοῦνται ἅπαντες, οἱ φέροντες τὸν ἔντιμον καὶ ἅγιον ὀνειδισμόν «παλαισημερολογῖται» νὰ ἐνωθῶσιν. Ἡ πρότασις καὶ ἡ ἔκκλησις αὐτὴ οὐδένα ἀφίνει ἀσυγκίνητον, διότι ἡ ἐνωσις καὶ καρπὸς ἀγάπης εἶναι καὶ πηγὴ συντριπτικῆς δυνάμεως καθίσταται.

Ὁφείλομεν δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι εἰς τὰ πρόσφατα πολλῶν ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν εἰρημένην αὐτὴν παρατάξιν διακρίνομεν ἀδελφοὺς ζηλωτὰς καὶ ἐναγέτους, ἀγωνισθέντας καὶ ἀγωνιζομένους μετ' αὐταπαρνήσεως.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ μᾶς συγκινήσῃ μία τοιαύτη πρότασις; Ἡμεῖς δὲν ἀποποιούμεθα οὔτε τὴν Ἐνωσιν, οὔτε τὴν Ἀγάπην οὔτε ἔχομεν προσωπικὰς τινὰς ἀντιθέσεις μετὰ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς παρατάξεως ἐκείνης.

Τὸ διαχωρίζον ἡμᾶς χάσμα εἶναι πράξεις ἀντικανονικαί, ὡς ἡ χειροτονία ἐπισκόπων ὑφ' ἐνός ἐπισκόπου.

Ὡς καὶ ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ ὁμολογεῖται «*Χάριν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας ἀπὸ ἀπόψεως διοικητικῆς; εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἶναι κριτέον τὸ θέμα ἐνώπιον ἀρμοδίας Συνόδου πρὸς ἔρευναν ἐὰν ἦτο δεδικαιολογημένη ἡ χειροτονία καὶ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἐπιβολὴ κυρώσεως. Ὡστε δύναται νὰ υποστηρικθῇ, ὅτι ὑπάρχει μία ὑποδικία....*»

Ἐκ τῆς περικυκλῆς αὐτῆς δύο τινὰ ἐξάγονται α) Αἱ χειροτονίαι «εἶναι κριτέον θέμα ἐνώπιον ἀρμοδίας Συνόδου», β) Αἱ πράξεις αὐταὶ τελοῦν ἐν «ὑποδικίᾳ».

Τὰ ὑπὸ κρίσιν ὅμως καὶ ἐν ὑποδικίᾳ θέματα δὲν δύνανται οὐδέποτε νὰ ἀποτελέσουν ὁμαλὰς Ἐκκλησιαστικὰς καταστάσεις καὶ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων ἀποδοχὴν αὐτῶν.

Καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Νεοσημερολογιτῶν εἶναι «δογματικῶς ἐν τάξει», ὡς ὁμολογοῦντες πίστιν εἰς τὸν ἐν Τριᾷ Θεὸν καὶ ὡς ἔχοντες ἀποστολικὴν διαδοχὴν διότι ὅμως ἀπεδέχθησαν καὶ ὑπεστήριξαν θέμα, καταδικασθὲν ὑπὸ τῶν Μεγάλων τοπικῶν Συνόδων (Κων)πόλεως 1582, 87, 93) ἐπὶ Ἱερεμίον Β. κατέστησαν σχισματικοὶ ὡς ὑποστηρίζουν καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς περὶ τὸ Εὐγένιον Τόμπρον παρατάξεως. Ἐπομένως καὶ αἱ χειροτονίαι αὐταὶ, ὡς καταδικασθεῖσαι ὑπὸ Ἀποστολικῶν καὶ Οἰκουμένων Συνόδων στεροῦνται κύρους καὶ θὰ ἐπιφέρουν τὰς ἐπιβαλλομένας ποινὰς ὑπὸ τῆς ὀψέπουτε συγκληθησομένης Συνόδου.

Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ στοιχεῖα κατὰ βούλησιν ἀποδεχόμενα καὶ κατὰ βούλησιν ἀπορριπτόμενα. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἀγραγὲς καὶ ἀδιαίρετον σύνολον ἰσοκύρων καὶ ἰσοδυνάμων υποχρεώσεων, διὰ τὰς ὁποίας ἰσχύει «καὶ ταῦτα ἔδει ποιῆσαι κακεῖνα μὴ ἀφιέναι».

Δι' αὐτοὺς καὶ μόνον τοὺς λόγους συστέλλεται ἡ

ΠΡΟΣΟΧΗ

*Επιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πάν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερεκούριον Καλοσηνάμη. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Γενική Συνέλευσις «Παναγίας Ὁδηγητρίδος»

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην 21)3)67 ἐγένετο Γενική Συνέλευσις τῶν μελῶν τῆς ἐκκλητικῆς ἀδελφότητος κυριῶν καὶ δεσποινίδων, «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια». Δι' ἁλ-
λην μίαν φοράν ἀπεδείχθη πόσον ὑπέροχα λειτουργεῖ ἡ ἐν λόγῳ Ὁργάνωσις. Μὲ ἀξιοπρόεσιαν, μὲ ἀξιοθαύ-
μαστον πολιτισμὸν ἐγένετο ἡ λογοδοσία καὶ διανεγή-
θησαν αἱ ἀρχαιοσολοι, καθ' ἃς ἀνεδείχθησαν αἱ νέαι
σύμβουλοι μὲ πλειοψηφήσαντες ἀπολύτως τὴν κ. Μα-
ρίαν Παπαμαναγίου. Συγχαίρομεν τὴν Ὁργάνωσιν αὐ-
τὴν καὶ τὰς ἐκτελεστικὰς συμβούλους, ἐρχόμενοι νέους
Φοιτῆρας ἐπ' ἀραθῶ τῆς ὁραίας καὶ οὐρανίας ἰδέας,
τῆς Ἀγάπης.

Τὸ παιδικὸν Ἡμεροδικὸν «Ὁρθόδοξα νεαῖτα»

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ διὰ παράθεσιν τῆς
συμμετοχῆς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ, ὑπὸ τοῦ Ἱερο-
μονάχου Διονυσίου Καλαργίου, ἐκδομένου ἡμεροδικοῦ
«Ὁρθόδοξα Νεαῖτα». Ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς διακη-
ρύσσομεν, ὅτι εἶναι καθήκον παντὸς Ἱερομένου, πά-
σης μητρὸς, πάσης κατηχητρίδος, παντὸς νέου ἡ διάδο-
σις τοῦ Ἡμεροδικοῦ τῶν νέων. Οἱ νέοι πρέπει νὰ ἀπο-
κτήσονται τὸ ἐντυπὸν τοῦ, τὸν φίλον τοῦ, τὸν συνερ-
γάτην τοῦ. Εἰς τὸ ἡμεροδικὸν αὐτὸ συνεργάζονται εἰ-
δικοὶ ἐπιστήμονες εἰς εἰδικὰ χεῖρα τῶν νέων θέματα.

Ἐνῶ πληθεύουν αἱ ἐορταὶ τῆς ἀγάπης

Θὰ ἡγήσονται καὶ πάλιν χαρμολύνης οἱ κάδωνες
τῆς λαμπρᾶς ἐορτῆς τῆς Ἀναστάσεως. Θὰ ἡγήσονται,
διὰ τὴν πανηγύριν τὸν θρίαμβον τοῦ Ἀναστάντος,
ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὑπερθυμίσουν τὸ καθήκον τῆς ἀγά-
πης. Πόσοι ἐλάχιστοι ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου τὰς ἡμέρας
αὐτὰς θὰ περάσουν θλιβεράς καὶ μελαγχολικὰς ἡμέ-
ρας, διότι ὁ πόνος καὶ ἡ θλίψις θὰ εἶναι οἱ συγκάτοι-
χοι τῶν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς; Ποῦτος θὰ τοὺς ἐν-
θυμηθῇ; Ποῦτος θὰ τοὺς φροντίσῃ; Εἰ, καὶ ἰσχυρί-
ζεσθαι, ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Κύριον καὶ λατρεύει Ἀδελφόν. Αὐ-
τρεῖα χωρὶς τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, εἶναι ἀνο-
στος τύπος.

Συνεῖησις ἡμῶν, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον δὲ
ἀποτελούμεν ἀρμονίαν Σύνοδον, ἀλλὰ χρηρυσσά-
μεθα Ἐκκλησίαν. Καὶ ἡ Συνεῖησις ἡμῶν οὐχὶ εὐθαιρέ-
τως κρίνει ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ πνεύματος τῆς
Ἐκκλησιαστικῆς ἀκριβείας, τὸ ὁποῖον προσδιορί-
ζουν οἱ κανόνες.

Ἐν ἐπιλόγῳ τονίζομεν, ὅτι ἀποδεχόμεθα τὴν
Ἐνωσιν καὶ εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ συμβάλλωμεν
εἰς τὸν θρίαμβον τῆς, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως τῆς κα-
ταδίκης καὶ ἀποδοκιμασίας πάσης παρεκτροπῆς (ὅπως
ἡ εἰσαγωγή τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ ἀντικανο-
νικαὶ χειροτονίαι) καὶ πάσης καταστάσεως, ἥτις δὲν
εἶναι σύμφωνος μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τῆς Ἐκ-
κλησιαστικῆς ἀκριβείας, ἔστω καὶ ἐὰν δὲν χωλαίνῃ
δογματικῶς.

Ταῦτα ἐν πλήρει ἀγάπῃ πρὸς τὴν Ὁρθοδο-
ξίαν καὶ τοὺς ἀγωνιζομένους ἀδελφούς, εἰς οἵανδρ
ποτε παρατάξιν καὶ ἐὰν ἀντήκωσιν.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος
Ἀρχιμ. Ἀκ. Παππᾶς

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Ἀρχ. Παντελεήμων
Τσαλούπης

Τὰ Μέλη

«Πτωχὸς Ἅγιος»

Ἰωάννης Δ. Καραγιάννης τὸ ὄνομά του. Ἐδρασε
κατὰ τὴν νεότητά του ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς πί-
στεως. Ἐδιδόχθη ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων καὶ ἐπιχειρήθη ἡ
ἐξόντωσίς του. Ἀπηλάθη ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Ἑλλάδα,
δίδει δὲν ἡθελὲ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὴν στοάν. Κατέληξε
εἰς ἓνα πλησταιριό, μόνος καὶ ἔρημος, γεμᾶτος ὁμῶς
ὕπομονῇ καὶ γλυκύτητι. Ζοῦσε πτωλὼν τὰ φυσικὰ
καὶ τὸν καὶ κάθε Σάββατο ἤρχετο εἰς τὰ γραφεῖα, διὰ
νὰ ἀποθέσῃ εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἀγῶνος τὰς τιμὰς
σταγόνας τοῦ ἰδρώτος του, 50-100 δρχ. Φανατικὸς
ἀγωνιστής, ἐνάρετος γέρον, ὑπομονητικὸς Ἰωβ. Πτω-
χὸς Ἅγιος. Μὲ ὑπομονὴν παλαίει κατὰ τῆς ἀσθενείας
του καὶ πελλίζει «δόξα τῷ Θεῷ». Τὴ δύστην ὁμῶς!
διὰ τοὺς πτωχοὺς! καὶ πεθαμένους ἐταλαιπωρήθη διὰ
τὴν ἀντιθετὴν τὴν τελευταίαν κατοικίαν. Ἡ ἐπιθυμία του
ἦτο ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ νὰ ἀκούῃ τοὺς ἀναπαύσοντας
ῥυθμούς τοῦ Μοναστηρίου. Δὲν ἤξιώθη ὁμῶς οὔτε αὐ-
τοῦ τοῦ ἐπιγείου ἀγαθοῦ, δίδει ἴσως δὲν ἀνῆκε εἰς
τοὺς «απουδαίους» χριστιανούς, ἀλλ' εἰς τοὺς ἀφανεῖς
ἀγωνιστάς! Μικρὸς καὶ ἄσημος ὁ Τάφος του σὲ μιὰ
ἀκρὴ ἐνὸς συνοικιακοῦ Νεκροταφείου γραμμένο ὁμῶς
ἐνδόξως τὸ ὄνομά του εἰς οὐρανούς!

Οὐδεμία προσοχὴ

Ζῶμεν εἰς ἐποχὴν κακίας καὶ ἀθλιότητος, εἰς τὴν
ὅποian εὐδοκίμει τὸ σαπρόφυτον τῆς σπουφάντιας.
Πολλοὶ ἐκ συστήματος συνοφαντοῦν καθ' ὅσονδήποτε
τρέπον κληρικούς, λαϊκούς, θεολόγους. Οὐδεὶς προ-
σοχὴ εἰς τοὺς ἀπαισίους αὐτοὺς κακοποιούς τῶν λιμνα-
ζόντων ὁδῶν. «Ἀλαλα γεννηθήτω τὰ χεῖλη τὰ δόλια».

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΥ ΠΡΟΣΥΝΕΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)

Θόδοξον Συνέδριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως
τὸ ἔτος 1923) ἐν ἧ καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία
εἶχεν ἀντιπροσώπους, ἀναγκαζόμεθα νὰ εἴμε-
θα ὡμῶς εἰλικρινεῖς. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι αἱ ἀ-
ποφάσεις τῆς Συνελεύσεως ἐκείνης, καίπερ μὴ
γενόμεναι ἀποδοκταί, ἐθεωρήθησαν ὡς ἀποφά-
σεις Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τοῦτο ἐδημιούρ-
γησεν εἶδος τι Σχίσματος....

Διὰ τούτου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Νικόλαος, ὑπαί-
σεται τὴν γενομένην συζήτησιν ἐπὶ τοῦ δυνα-
τοῦ τῆς διορθώσεως τοῦ Ἡμερολογίου, ἣν συ-
ζητήσιν, «ὡς ἀπόφασιν Οἰκουμενικῆς Συνόδου»,
ἔσπευσεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐφαρ-
μόσῃ, παρὰ τὰς διαφωνίας τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκ-
κλησιῶν καὶ τῶν Πατριαρχεῶν Ἱεροσολύμων,
Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας, πρᾶγμα ὅπερ
ἐδημιούργησεν εἶδος τι Σχίσματος...». Ὁ ἀνα-
γνώστης δέον νὰ σημειώσῃ: ὅτι ἡ κατηγορία
τοῦ Ἀρχιεπίσκοπος ἐλέγχει τὴν ἀνελικρινείαν τοῦ
μακαρίτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστο-
μου Παπαδοπούλου, ὅστις, εἰς βιβλιάριον τι
ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡμερολογικῶν κατηγοριῶν
ἐλεγχος», ἐκδοθὲν τὸ ἔτος 1937, ἀγωνίζεται νὰ
πεῖσῃ τὸν κόσμον, ὅτι ἐπιέζετο συνεχῶς ὑπὸ
τοῦ Σέρβου Πρέσβεως, ὅπως χωρήσῃ, ἄνευ ἀ-
ναβολῆς, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ διορθωμένου
Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου.

(ἀκολουθεῖ)